

at det altsaa her er Sognefogden, der bliver afleveret til Stedets Politii og ikke Bogen. (Munterhed.) Jeg siger ikke dette for at være morskam, men kun for at paavise den uheldige Bending; jeg veed meget vel, at man i et Udvalg ser nøie paa Realiteten, og det er jo ogsaa Hovedsagen, men jeg har dog troet at burde henlede Opmærksomheden paa, at Redaktioner af Vædringsforlagene trængte til at efterles inden 3die Behandling. — Med Hensyn til Forlaget af Udvalgets Flertal til § 8 om, at der skal gives Opholdsbogen Paategning om Løsgænger- og Betlerstraffe, maa jeg fuldstændig slutte mig til den ærede foregaaende Taler. Jeg vilde næsten foretrække at stemme for Mindretallets Forlag. — Jeg kan heller ikke finde det rigtigt, saaledes som det allerede er blevet omtalt af den ærede Justitsminister, at der til § 10 er foreslaaet en Tilføjning til Lyndeloven, idet det ikke er overensstemmende med hele den Maade, hvorpaa vi tidligere have stillet os til Lyndelovgivning. Vi have i sin Tid faaet Bestemmelserne med Hensyn til Lyndeklassen cobificerede; de ere siden kun forandrede en enkelt Gang, og skulde man ønske at gjøre nye Forandringer, maa de helst gjøres i en særlig Lov. Den Slags Bestemmelser maa man ikke søge i en Lov, hvor de, hvem Forholdet vedkommer, ikke ville finde paa at søge dem. Jeg kan saaledes ikke finde det rigtigt at optage en saadan Bestemmelse om Lyndeforholdet her; og jeg skal derfor tillade mig at stemme mod Forlaget. — Ligeledes agter jeg at stemme mod Vædringsforlaget under Nr. 26, hvor der med Hensyn til den Paagjældende tilføies: „eller hans Tilstedeværelse maa anses for at være til Stade for den danske Stat“. Denne Tanke vil jeg nemlig gjerne have udtrykt paa en noget anden Maade, thi det er et underligt Stempel at give en Mand, at han er til Stade for den danske Stat, og det er ogsaa vænskeligt at bevise, at han er til Stade for Staten. Man maa hellere gjøre den Opfattelse gjældende, som gjøres et andet Sted, og sige, han er os bekværlig, og derfor sende vi ham ud. Denne Form, at han er til Stade for Staten, anser jeg ikke for heldig.

Krieger: Det er blot med Hensyn til det første Stykke i den første Paragraf, at jeg ønsker at gjøre en Hensigtning saavel til det ærede Udvalg som til den ærede Justitsminister. Det hedder der: „Forpligtelsen til ved Ankomsten hertil Landet at være forsynet med Reifepas ophæves“. I sin Almindelighed er dette Forlag vistnok velgrundet. Der henvises i Motiverne til den nuværende Tingenes Tilstand i saa Henseende. Der erindres om, at man alt har en Lov om dette Forhold, som er 12 Aar gammel, idet der henvises til en Lov af 14de April 1862. Der maa der iøvrigt være indløbet en Feiltagelse, da det er Loven af 12te Februar 1862, der inde-

holder Bestemmelser om nogle Forandringer i den hidtil gjældende Lovgivning om Reifepas. Denne Lov bestemmer da først, at den Ublænderne hidtil paahvilende Pligt at være forsynet med Pas ved Ankomsten her til Landet bortfalder for de Personer, som ere hjemmehørende i Sverig, Norge og Storbritannien, og dernæst hedder det i § 2: „Naar andre fremmede Stater tilfiede danske Underfaatter Afgang uden at fordre, af de skulle være forsynede med Pas, kan Kongen med Hensyn til Personer, der ere hjemmehørende i saadanne Stater, tilstaa lignende Fritagelse for at være forsynet med Pas ved Ankomsten til og Reiser i Landet. Det Fornødne herom bringes til almindelig Kundskab ved en offentlig Kundgjørelse.“ Med andre Ord, Afgjørelse af, om de Personer, der komme fra andre Lande end de tre udtrykkelig nævnte, skulle have Pas, er gjort til Gjenstand for kongelig Anordning. Man har ikke anset det for nødvendigt paa ethvert Punkt at have en almindelig Lovregel, som kun kunde forandres ved en ny Lov, men man har erkjendt, at man i disse Forhold, som efter Sagens Natur kunne være bevægelige, bør have mere let bevægelige Regler, og derfor har man ladet den kongelige Anordning være tilstrækkelig Gjæmnel til Forholdets Afgjørelse. Nu tør jeg ikke med Bestemthed sige, hvorledes § 2 i Loven af 1862 skal fortolkes, om den Ret, der saaledes er givet Kongen til ved Anordning at afgjøre disse Forhold, skal være udtømt, naar Pasfriheden er givet, eller om den ikke maatte vedblive at bestaa saaledes, at Pastrang maatte kunne indføres igjen, dersom den Forudtæning, under hvilken Pasfriheden er givet, blev ophævet, naar der, med andre Ord, igjen af den fremmede Stat fordrødes Pas af Danske, som kom til disse Lande. Det er nemlig en Kjendsgjæring, at man i fremmede Lande ikke har en Afgjørelse af dette Forhold ved Lov, men ved Anordning, og Afgjørelserne kunne altsaa med Lethed veerle efter de vejlende Forhold. Men hvad enten Loven af 1862 skal forstaaes saaledes, at Kongen kun een Gang kan afgjøre dette Spørgsmaal, eller Forholdet vedvarende er Gjenstand for den kongelige Anordningsmyndighed — jeg vilde ikke have tvivlet om, at dette Sidste var Tilfældet, dersom der ikke kunde gjøres den Indvending herimod, at Loven i § 2 udtrykkelig har slaaet Pasfriheden fast med Hensyn til tre Lande, hvad der kunde tale for, at naar Pasfriheden indtraadte ved andre Lande, den da ogsaa maatte være stadig erhvervet — hvorledes man end, som sagt, vil opfatte dette, tror jeg, at det er rigtigt, at Forholdet ved en ny Lovs Udstedelse bliver gjort til Gjenstand for kongelig Anordning, saa at der kan indføres Pastrang lige overfor Lande, som fordre Pas af danske Underfaatter, uden at det bliver nødvendigt at sætte hele Lovgivningsmagten i Bevægelse for et saadant Spørgsmaals Styk. Der er i Motiverne tænkt paa dette